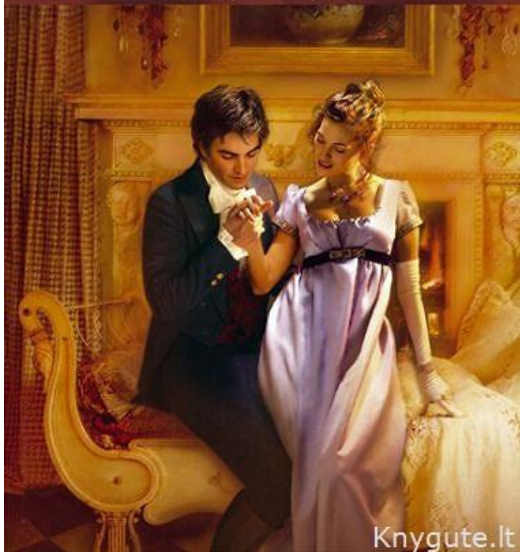

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

ELIZABETH ROLLS

Kilnus pasiūlymas

Knygute.lt

Elizabeth Rolls

KILNUS PASIŪLYMAS

Romanas

Versta iš Elizabeth Rolls, His Lady Mistress, 2005
© Elizabeth Rolls, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Eglė Bareikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Prologas

1817-ųjų ruduo

Veritė prisiplojo prie tamsoje skendinčio dūmtraukio ir pro judančią lietaus uždangą stebėjo, kaip du vyrai, neką daugiau nei vos įžiūrimi šešėliai pliaupiančioje juodumoje, iš namelio į vežimą nunešė siaubingą naštą. Tarp ienų stovintis arklys pabruko uodegą, pradėjo neramiai trypti ir suprunkštė, mirties tvaikui pasiekus šnerves. Prie jo galvos stovintis berniukas kažką burbtelėjo drebančiu balsu ir aukščiau kilstelėjo žibintą.

- Viens, du, trys... - pasigirdo dunkstelėjimas, vyrams staigiai įvertus kūną į vežimą.

Veritei suspaudė širdį. *O Dieve! Atsargiau.*

- Gerai. Džeikai, ar viską paėmei?

- Aha... oi, palauk, o kur?.. - Džeikas įšoko į vežimą ir ėmė naršyti. - Jau, Bilai, radau.

- Ką?

- Maniau, pamiršom tą prakeiktą kuolą. Būtų negerai jį pamiršti. Pastorius tikrai supyktų, net neabejoju.

Pasigirdo piktas purkštavimas.

- Juk ne jam pačiam tenka tai atlikti. Ar ne? Ką gi, eime. Geriausia greičiau viską užbaigti.

- Aha. Ei, vyruti, paduok tą lempikę. Pats ropškis galan ir prigulk. Nesuk dėl to galvos. Siaubinga gėda. Bet nieko nepadarysi, reik paklusti įsakymams.

Įsakymams. Žibintas perėjo iš rankų į rankas ir vežimas nudardėjo tolyn, o ji pajuto, kaip sukilo šleikštulys. Išnirusi iš šešėlių nusekė pavymui - tokiu atstumu, kad nepamestų silpnos švieselės pliaupiančiame lietuje.

Kaimo gatvelės pabaigoje pasigirdęs netikėtas kanopų kaukšėjimas privertė ieškoti priedangos bažnyčios šventoriuje. Ji tepajėgė žžiūrėti, kad prisiartinęs raitelis buvo aukštas ir apsigaubęs storu apsiaustu. Sukandusi kalenančius dantis, kad neišsiduotų, Veritė įtemptai klausėsi, apie ką raitelis kalbasi su vyrais. Žodžius nustelbė smarkus lietus, tačiau žemas balsas skambėjo nepažįstamai. Greičiausiai koks turtingasis atvykėlis, šiandien kiek anksčiau apsistojęs nakčiai smuklėje.

Veritė nurijo įsiūčio kupiną riksmą, kai jojikas prisiderino prie lėtos vežimo eigos. Tai ne jo reikalas! Turbūt tikisi išgirsti pritrenkiančią istoriją, kad galėtų papasakoti draugams.

Apimta bejėgiško įniršio ji sugniaužė kumščius. Turi neišsидуoti. Tikriausiai jis ilgai neužsibus. O tada ji galės padaryti tai, ką reikia. Numirksėjusi lietaus lašus nuo akių Veritė iš kaimo nusekė paskui vežimą ir raitelį.

Lietus netruko permerkti nudrengtą apsiaustą, ir ją iki pat kaulų persmelkė šaltis. Veritė nevalingai suvirpėjo, bet tučtuojau apsimetė, kad tai – tik šaltis ir nėra ko bijoti.

Atkakliai vis kartojo šią litaniją mintyse. *Nėra ko bijoti. Nėra nei meškų, nei vilkų. Vaiduoklių taip pat nėra. Nėra ko bijoti...*

Be tamsos ir pačios baimės. Veritė dar niekada nebuvo išėjusi iš namų taip vėlai, maža to, vienai viena... *Tu nesi viena. Priekyje vežimas... vis tiek niekas šiaip sau nesišlaistytų tokią naktį...* Nuo šios minties Veritę nukrėtė šiurpas, bet ji prisivertė apie tai negalvoti... *Nėra ko bijoti...* tik kažkodėl neapleido pasibjaurėjimas pačia savimi.

Vežimas pasiekė kryžkelę. Drebėdama iš nuovargio ir šalčio Veritė prisišliejo prie gyvatvorės, pritūpė ant šlapios velėnos, menkai jausdama kimbančias šakas ir ledinio vandens srovelę, varvančią nugara žemyn. Virpančia ranka nusibraukė atgal purvinus permirkusius plaukus ir kyštelėjo nosį iš

slėptuvės. Pagaliau lietus liovėsi, debesis ėmė sklaidytis, o pro jų plyšius skverbėsi košmariška mėnulio šviesa.

Ant žemės padėtas žibintas apšvietė pažliugusią dirvą. Netoli jo Veritė pamatė tamsią dėmę.

Vienas iš vyrų pasilenkė virš jos ir nusikeikė.

- Po velnių! Prakeikta duobė beveik iki pusės pribėgo vandens. Viešpatie! Na ir apgailėtinas darbas!

- Koks skirtumas, - prabilo kitas. - Bent dabar nereikia kasti. Įmeskim jį ir viską baikim. Sakyčiau, kuo greičiau, tuo geriau. Ei, padėk man.

Veritė nenuleisdama akių žiūrėjo, kaip tie du tipai nužingsniavo prie vežimo galo.

- Palauk. - Nepažįstamasis nulipo nuo žirgo. - Kuris nors iš jūsų palaikykite mano žirgą. Aš pats nuleisiu jį į duobę.

Išsiveržė gniaužiama rauda. Kaip jis *drįsta*? Nejaugi ji pasmerks vargšę žlugusią būtybę vežime būti nuleistai į kapą smalsaus pašaliečio?

- Kas, po galais, čia buvo? - suniurzgėjo vienas iš vyrų neramiai apsidairęs.

Veritė atžagaria ranka užsidengė burną ir

skaudžiai grybštelėjo odą dantimis.

- Niekas, - atsakė aukštasis svetimšalis. - Koks nors žvėris išsiruošė į medžioklę.

- Tokią naktį? - nusišaipė kitas vyras. - Nee. Matyti, kad ne iš Lunono būsit. Kiekvienas sveiko proto turintis padaras šiuo metu tūno giliai savo urve.

Nepažįstamojo balso tonas taip pat tapo pašaipus.

- Na, gerai. Ką tada turėčiau pasakyti? Kad kokia nors nelaiminga čia gulinti būtybė verksmingai sveikina neseniai mirusįjį?

Pasigirdo siaubo pilni aikčiojimai.

- Niekada taip nesakykit!

- Ša, patylėkite!

Atvykėlis iškėlė kūną iš vežimo ir vyrai atsitraukė. Veritei neliko nieko kito, tik stebėti, kaip aukšta figūra, nešina tragiškuoju nešuliu, lengvai nužingsniavo duobės link.

Ji įsitempė stengdamasi pamatyti, kaip kūnas atmestinais metamas į purvą, ir užplūdo neviltis. Tačiau skausmą pakeitė apstulbimas, kai nešėjas atsiklaupė purvyne ir paguldė kūną į amžinojo poilsio vietą. Negarsus pūkštelėjimas į vandenį pasakė, kad pareiga atlikta, ir tikrai daug švelniau, nei ji tikėjosi.

Sukręsta Veritė pamatė, kaip vyras atsitiesė ir kažką įmetė į duobę ant kūno.

Ją pasiekė žemo balso kuždesys.

- Atiduodame šį kūną...

- Ei, klausykit! - pertraukė pasipiktinęs balsas. - Taip negalima! Kunigėlis sakė. Taip parašyta maldaknygėje! Tie, kurie pakelia prieš save ranką...

- Velniop, ką sakė kunigėlis!

Vyriškis susigūžė dėl netikėtai prasiveržusio įsiūčio, o pašalietis tęsė:

- Dulke buvai ir į dulkę pavirsi...

Žemas balsas nuslopo tyloje, o dėkingumo ašaros susimaišė su lietaus lašais ant Veritės skruostų. Kad ir kas jis buvo, mažai tenučiuokė, kad tapo vieninteliu jos draugu šioje košmariškoje naktyje, ir ji visą likusį gyvenimą melsis už jį.

- Verčiau pasitraukit, pone, - neryžtingai prabilo vyresnis iš vyrų. - Nebent norit padėti.

- Ne, dėkoju. - Nepažįstamasis atsitraukė, o jo balsas skambėjo šiurkščiai. - Ar negalite vargšelio palikti ramybėje? Tik pasakykite pastoriui, kad viską padarėte! Ši vėlė nekankins jūsų. Leiskite mirusiajam ilsėtis!

- Nee, pone, - nenusileido vyriškis. -

Kunigėlis pamokė, kaip viską padaryt. Eikit savo keliu, pone. Bjaurus reikalas, bet reik padaryt.

Piktas keiksmas palydėjo kalbančiojo žodžius ir pašalietis žengtelėjo toliau.

Vienas iš vyrų priklaupęs palinko virš kapo ir pakėlė ranką. Sustingusi iš siaubo Veritė matė, kaip lemos šviesa slystelėjo per drėgną plieną, ir išgirdo pirmą žvėrišką dunkstelėjimą, kai kūjis atsitrenkė į medį. Baisūs smūgiai leidosi negailestingu ritmu ir šiurpinančiai tiksliai. Žiaukčiodama ir nekęsdama savęs už bailumą Veritė delnais užsispaudė ausis, bet garsai vis tiek prasiskverbė, aidėjo kraujyje, lyg jos pačios širdis būtų smaigstoma.

Beveik netekusi nuovokos ji griuvo ant žemės, nekreipdama dėmesio į kūną stingdantį geliantį šaltį. Net kai suvokė, kad vyrai užpila duobę, beldimas negailestingai aidėjo joje draskydamas sielą.

Neliko nieko kito, tik sulaukti, kada jie pasišalins ir ji galės atsisveikinti.

Pagaliau vyrai baigė darbą, ir Veritė, klausydamasi paskutinio tolstančio kanopų kaukšėjimo, ištykino iš už gyvatvorės. Oras

šiek tiek pasitaisė, pro debesų properšas blykčiojanti mėnesiena nušvietė jos kelią prie sukasto kauburėlio.

Beviltiškai raudodama Veritė susmuko ant kelių į purvą, ašaros nesuvaldomai sruvo skruostais.

- Ak, tėveli, atleisk man! Aš nesupratau... tėveli... atsiprašau... niekada nenorėjau... myliu tave...

Nesiliaudama verkti ji įkišo ranką į krepšėlį ir ištraukė savąją auką. Kad ir kokia menka, kad ir kokia apgailėtina ji buvo, Veritė negalėjo sau leisti daugiau. Jei pastatytų kryžių, nors ir patį kukliausią, jį nuverstų. Net gėlių puokštę nuimtų nuo kapo kas nors pamatęs.

Vogčiomis ji supureno šlapią šaltą dirvą, ruošdama slaptajam vainikui. Jis atleis jai... privalo atleisti. Juk kadaise ją mylėjo...

- Ir ką, po perkūnais, tikiesi čia rasti, tu menkysta? Kokių nors apgailėtinų niekučių? Visą kelią girdėjau, kaip sekei paskui mus. Nujojau tik norėdamas tave išvilioti iš slėptuvės.

Šiurkštus balsas perskrodė Veritę, pajutusi, kaip kažkas piktai sugriebė už peties ir apsuko, ji suspigo iš baimės ir bejėgiškai

griuvo ant kapo į purvą.

- Ar tau niekas nesakė, - negailestingai tęsė balsas, - kad visi savižudžio turtai atitenka Sostui. Nieko čia nerasi, berneli. Geriau palik vargšą nelaimėlių ramybėje, kol negavai pylos, kurios esi nusipelnęs!

Apstulbusi Veritė dėbsojo į užpuoliką, bet mėnulis pasislėpė ir aukštas grėsmingas šešėlis užstojo akiratį. Ji mėgino prabilti, tačiau nuo verkimo patinusi gerklė dar labiau užsitraukė, ir visa, ką pavyko išspausti, buvo dusli aimana.

- Ką gi, keliauk sau! Eik plėšti kito kapo!

Jos kojos atsisakė sukrotėti. Veritė bejėgiškai stebėjo, kaip šešėlis palinko viršum jos ir tįptelėjęs pastatė. Abu riešus įkalino vienos rankos gniaužtas. Kita ranka jis nubloškė šalin jos gobtuvą kaip tik tada, kai vėl išniro permainingasis mėnulis. Veritė pakėlė akis, tačiau šviesa krito nepažįstamajam į nugarą ir veidas liko paskendęs tamsoje.

- *Dieve mano!* - Riešus spaudę gniaužtai iš karto atsilaisvino ir Veritė susvirduliavo, bet tučtuojau atsidūrė daug pavojingesnėje padėtyje, nes pašaliečio ranka apglėbė ją per liemenį. - Tu - mergaitė, *vaikas!* Ką, po

paraliais, čia veiki? Kas tokia esi?

Nors ir springdama baime, Veritė prisivertė prabilti:

- Aš... aš Veritė. Veritė Skot. Jis... jis... - Rauda vėl užgniaužė jai gerklę.

- *Veritė?* Vadinasi... esi jo dukra. - Šiurkštumą it kas būtų nupūtęs, jį pakeitė pasibaisėjimas ir užuojauta. - Ką tu sau galvoji? Nereikėjo čia ateiti! Dėl Dievo meilės, kiek tau metų? - Drebančia ranka jis nevikriai, bet švelniai nubraukė šlapius susitaršiusius plaukus jai nuo veido.

- Pe-penkiolika.

- Penkiolika?! *Po velnių!*

Veritė neturėjo jėgų grumtis, kai vyriškis prisitraukė ją arčiau ir apsvijo rankomis. Sielvartas ir nuovargis iščiulpė stiprybę ir ji dėkinga pasviro į nepažįstamąjį. Šis vyras kaip įmanydamas švelniau paguldė jos tėvą amžinojo poilsio ir net atliko šiokias tokias krikščioniškas apeigas. Bandė sustabdyti žiaurų tų žmonių elgesį. Ir grįžo apginti kapo. Netikėtas nusiramimas pasklido po ją iki pat sielos gelmių.

Veritė girdėjo jį kalbant. Žodžiai nieko nereiškė. Bet balsas buvo persunktas liūdesio,

kuris mainėsi su širdgėla. Galiausiai vyro žodžiai pasiekė Veritę:

- Privalau grąžinti tave į kaimą, nes kas nors gali pasigesti. Eikš. Nujosime mano žirgu.

Jis pakėlė ją it plunksnelę, išplėšdamas iš apsvaigimo. Veritė ėmė priešintis tarsi laukinė ir gėdingai žnektelėjo ant žemės jam po kojų.

- Ne! Dar ne! - Sukaupusi visas jėgas ji atsistojo ir vos nepargriuvo vėl paslydusi klampynėje, tačiau vyriškis stipriai sugriebė ją.

- Panele Skot, Verite... nieko daugiau čia nebepadarysi. Eime. Nekankink savęs. Dievas neapleis jo... - Vyro balsas nutrūko, o Veritė jautė, kaip dreba jai į pečius įsitvėrusios jo rankos.

- Aš... aš atsinešiau scylių svogūnėlių, - sušnabždėjo ji, tuščiai žvelgdama į šešėlių aptemdytą veidą. - Jie nuimtų kryžių ar... ar ką kita. Svogūnėliai nepražys iki pavasario. Galbūt jie nesupras. O kada nors, jei... jei vieną dieną grįšiu, sugebėsiu jį rasti... - Veritė paspringo ašaromis ir nusisukusi ėmė ieškoti numesto svogūnėlių maišelio.

Išniro mėnulis ir ji pamatė maišelį, gulintį netoli krepšelio ant kapo....